

Szerkesztői köszöntő

Jöjjön a hótakaró

Terveink szerint az évszakokhoz kötjük számainkat, úgy a megjelenés időpontját, mint tartalmát illetően. És most bele tudunk helyezkedni a terveink szerinti keretbe. Még átérezzük azt a szeptemberi lendületet, ami a nyárból maradt ránk, és amivel nekifutottunk az őszi szám anyaggyűjtésének, de már itt toporgunk az év vége előtt, nézzük a fák kopaszodó ágait, és lelkünkben érik a csönd. Ideje van a számadásnak.

Nem lehetünk elégedetlenek. Négy évszakunkban megtörtént az, amire az évszak rendeltetett. Volt éledés, formálódás, azután kiáradás, tombolás, majd érlelődés és beérés, most pedig a betakarítás és elcsendesedés. És egy dolgot biztosan állíthatunk, hogy ebben a folyamatban létrejött valami. Azt, ami létrejött, nekünk nincs módunkban minősíteni, de ha esetleg csak a kimutathatóság határán is, a világ bizonyosan más lett, mintha nem jött volna létre.

Végignézve elkészült számainkon, az eredeti elképzelésünk szerint sikerült szélesre nyitni a megszólaltatott kulturális tartományok palettáját. És a megszólalások minőségében sem kényszerültünk kompromisszumra. Mindig volt kényszerképzetek nélküli ötlet vagy spontán befutó tartalom, ami a sporttól a tudományon át a művészetekig elevenen tartotta a rovatokat. Nem minden történt tervezetten, de tervezett volt a létezés spontaneitása számára a tér szabadon hagyása is. A koncepció pedig, a női koncepció, a harmónia – oly laza, hogy épp akkor működik, ha engedjük. Nem is él magában meg, kéri az interakciót, miként a táncban a szólót csak a pár megjelenése oldhatja fel.

Ebben a számunkban is tarka sokféleségben igyekszünk ültetgetni az emberarcú létezés gondolatmagvait. Tudunk együtt örülni azokkal, akik új dolgokat véltek felfedezni, vagy feltornyosult problémákat oldottak meg. Mégis, szeretnénk a figyelem fókuszából nem kiengedni azt, hogy minden felvállalt és sikerként elkönyvelt lépés irányt szab és korlátozóan hat a következő lépésre. Társadalmi szinten ez a gyakorlat vezet evidenciák rögzüléséhez. És minden kultúra az evidenciáiba hal bele.

Őszi vetésünkbe nem véletlenül csempésztünk olyan gondolatokat, amelyek talán majd jövőre fognak szárba szökni, és engedik elengednünk a mégoly bizonyítottnak gondolt álhiteinket.

A világ általunk teremődik. Nincs ennél nagyobb hatalom.

Major Gyöngyi